

7. Hodinka viery doma

Sviatosti sú viditeľné znaky neviditeľnej Božej lásky

☞ Hlavná myšlienka – cieľ

Boh miluje každého z nás, hoci to nie vždy vnímame. Viditeľné znaky Božej lásky (Božej milosti) máme vo sviatostiach.

Vo sviatostiach môžeme stretnúť zmrŕvychvstalého Pána Ježiša a sláviť to, že je nám blízko v dôležitých životných okamihoch. Pri krste (prvej sviatosti) sme sa stali Božími deťmi a patríme do spoločenstva Cirkvi.

🌸 Vstup do témy

Prežehnáme sa a začneme Ježišovou modlitbou Otče náš...

Úvod bude pripomenutím predchádzajúcej Hodinky:

Modlitba *Otčenáš* nám pripomenula, čo sme si povedali na minulej *Hodinke*: je dôležité učiť sa zmieriť sa s druhým, lebo keď prosíme „odpusť nám naše viny“, aj my máme „odpúšťať svojim vinnikom“. A už vieme, že zmierenie vyžaduje spytovať si svedomie, oľutovať v srdci a prejaviť ľútosť, a tiež ochotne napraviť, čo sa stalo zlé. Dnes začneme zopakovaním si, ktoré sviatosti už poznáš – skús ich vymenovať najprv sám / -a:

Nechajte najprv dieťa samo vymenovať všetky sviatosti a ak bude treba, môžete pomôcť doplniť. (krst – Eucharistia – sviatosť zmierenia / spoveď – birmovanie – manželstvo – kňazstvo – pomazanie chorých)

Vždy, keď sa deje niečo dôležité a pekné v našom živote, prejavuje nám Boh svoju lásku cez osobitné znaky. Napr.: po narodení je to pri krste voda a znamená: Boh nás chce živých a čistých. Alebo pri sobáši manželov je to láska muža a ženy: Boh im chce pomáhať, aby si boli verní a vytrvali v láske celý život.

Pri nasledujúcom príbehu ide tiež o znamenia lásky.
Rodič prerozpráva vlastnými slovami príbeh z prílohy: "Čo chýba Petrovi?". Môžeme nechať dieťa zopakovať celý príbeh.

Dieťa si určite všimne: Chýbajú tam prejavy lásky rodičov. Nestačí mať niekoho rád. Petrovi rodičia ho isto mali radi, ale nesprávne mu to ukazovali – presnejšie neprejavovali mu to znameniami / znakmi.

- Aké sú znamenia lásky? (rozprávať sa spolu, hrať sa, bozk na dobrú noc, podanie ruky, rozprávanie príbehov, počúvať sa, darčeky... sú to **slová a gestá**).
- Je to aj spoločné jedlo a pitie, stolovanie? Potom ale nejde iba o nasýtenie, ale...? (sedieť spolu, rozprávať, dozvedieť sa o sebe, počúvať sa... cítiť spolupatričnosť – **stolovanie je znakom, že sme radi spolu**).

Koho milujeme, tomu lásku prejavujeme slovami a gestami.

- Ale znamenie lásky musí byť myslené úprimne, ináč sme klamári. (napr. keď niekomu niečo darujem iba preto, aby aj ja som niečo dostal, alebo keď niekoho chválím a som mimoriadne priateľský, hoci ho nemám rád).

Aj Ježiš chcel svojim priateľom – učeníkom (a aj nám) dokázať svoju lásku. Preto na záver s nimi slávil večeru. Zapísal to sv. Pavol v liste, ktorý písal Korint'anom (učeníkom v meste Korint, v Grécku).

📖 Počúvame Božie slovo

"Veď ja som od Pána prijal, čo som vám aj odovzdal, že Pán Ježiš v tú noc, keď bol zradený, vzal chlieb, vzdával vďaky, lámal ho a povedal: „Toto je moje telo, ktoré je pre vás; toto robte na moju pamiatku.“ Podobne po večeri vzal kalich a hovoril: „Tento kalich je nová zmluva v mojej krvi. Toto robte, kedykoľvek ho budete piť, na moju pamiatku.“ A tak vždy, keď budete jesť tento chlieb a piť tento kalich, zvestujete Pánovu smrť, kým nepríde. Kto by teda jedol chlieb alebo pil Pánov kalich nehodne, previní sa proti Pánovmu telu a krvi. Nech teda človek skúma sám seba, a tak je z toho chleba a pije z kalicha. Lebo kto je a pije, a nerozoznáva telo, ten si je a pije odsúdenie.“
(1 Kor 11,23-29)

➡ Čo nám chce tým Boh povedať?

V posledný večer pred svojou smrťou slávil so svojimi najmilšími večeru. Potom povedal: Toto robte na moju pamiatku; teda robte to, čo ja robím, a myslíte pri tom na mňa. Takto sa chcel s nimi stretávať po svojom zmrŕvychvstaní.

Ježiš ustanovil toto spoločné stolovanie s chlebom a vínom, pretože chcel, aby ľudia spolu prichádzali do spoločenstva a premýšľali o ňom. Chcel, aby aj po svojej smrti mal spoločenstvo s nami, ľuďmi, tak ako ho my máme mať medzi sebou.

Ustanovil tieto slová a gestá ako znak svojej prítomnosti, voláme to Eucharistia (po grécky: *vd'akyvzdávanie*). Povedal, že chce byť pri nás pod spôsobmi chleba a vína, keď my budeme chcieť byť spoločenstvom s Ním a s ľuďmi. Takto sa chce s nami stretávať po svojom zmŕtvychvstaní. Eucharistia je znamenie Ježišovej lásky.

Podobne aj pri ostatných sviatostiach máme slová a gestá, ktoré sú znakmi Božej lásky k nám. **Sviatosti sú viditeľné znaky Božej lásky** (nazývame ju aj Božia milosť).

Pripravujeme sa na prijatie sviatosti Eucharistie a svätej spovede. Prvá sviatosť, ktorú sme všetci prijali, je krst. Preto pri spoločnej aktivite si povieme, aké to bolo pri tvojom krste. A tiež si povieme, aké slová a gestá sú znakom Božej lásky k nám pri ostatných sviatostiach.

Zhrnieme a zopakujeme si, o čom sme sa rozprávali:

☺ **Čo si mám zapamätať**

Sviatosti sú viditeľné znaky Božej lásky – milosti. Máme sedem sviatostí: krst, Eucharistia, spoveď, birmovanie, manželstvo, kňazstvo, pomazanie chorých. Vo všetkých sviatostiach máme slová a gestá, ktoré sú prejavom Božej lásky k nám. Keď ich prijímame, ukazujeme zas my, ako Ho máme radi.

Rozhovor uzavrieme modlitbou:

🕯 **Čo chceme my povedať Bohu – modlitba**

Ježišu, ty chceš byť priateľom so všetkými ľuďmi, všetkých pozývaš k sebe, každý môže k tebe prísť. Tak sme jedno veľké spoločenstvo, ktoré je v tebe zjednotené. Ďakujeme ti za to. Ďakujeme ti za znaky tvojej lásky vo sviatostiach krstu, Eucharistie, spovede, birmovania, manželstva, kňazstva a pomazania chorých. Amen.

✍ Úloha pre teba – A

Popros rodičov, aby ti ukázali tvoju krstnú sviecu a aby ti porozprávali, ako prebiehal tvoj krst, a nech ti pomôžu vyplniť údaje o tvojom krste. Môžeš si nakresliť svoju krstnú sviecu a ako to vyzeralo pri tvojom krste.

tu nakresli tvoju krstnú sviecu:

a tu doplň údaje:

Bol som pokrstený:

dňa _____

farnosť _____

krstní rodičia

✍ Úloha pre teba – B

Spoločne napíšte pre každú sviatosť, aké sú pri jej udeľovaní slová a gestá (znak sviatosti) – začnite od tých sviatostí, ktoré poznáte. Overenie a doplnenie u tých sviatostí, ktorých znak neviete, si pozrite v prílohe o sviatostiach podľa: J. Šeling, Najväčnejší dar, 1. sv. prijímanie, slávnosť rodiny a farnosti, Lúč, 2003, str. 139 – 140.

Čo chýba Petrovi?

Peter má sedem rokov a chodí už do školy. Jeden večer mu otec povedal, že ich rodina sa bude sťahovať do nového bytu. Ten bude väčší a krajší. Peter bude mať aj vlastnú izbu. Bude to stáť veľa peňazí. Kvôli tomu musí teraz mama začať chodiť do práce a Peter bude preto každé popoludnie v školskej družine.

Krátko potom sa všetci presťahovali do nového bytu. Pre Petra je to veľmi vzrušujúce, pretože všetko je tak nové. Samozrejme sa veľmi teší na svoju novú izbu s novými vecami. A predsa je každé popoludnie veľmi smutný, pretože nemôže ísť domov k mame, lebo je v školskej družine. Predtým s ňou stále šiel na prechádzku a na nákupy. Teraz mama nakupuje rýchlo po práci, vezme ho z družiny a musí ísť hneď domov upratovať. Potom už naňho nemá vôbec čas. Aj otec teraz pracuje veľa nadčasov a večer je veľmi unavený. Už sa s ním veľa nehra.

Pred presťahovaním vždy obedoval s mamou. Pritom mohol porozprávať, čo sa stalo v škole. Predovšetkým bolo pekné, že bol spolu s mamou. Teraz síce dostáva svoje jedlo v družine, ale cíti sa pritom sám aj napriek množstvu detí. Aj večer mali viac času na spoločné jedlo. Spolu sa o všetkom dôležitom porozprávali a aj často spolu zasmiali a zahráli.

Teraz mu mama dáva jedlo skôr, pretože ona chce počkať na otca a on už musí ísť do postele. Mama už nemá čas sadnúť si k jeho posteli, keď ide spať. Má vždy ešte inú prácu. Viac mu nerozpráva rozprávku a musí ju často zvlášť zavolať, aby mu dala aspoň bozk na dobrú noc. Ten mu dá veľmi rýchlo a hneď je zase preč.

Pri zaspávaní Peter často premýšľa: „Majú ma vlastne moji rodičia radi? Nevšimol som si to.“ Jedenkrát to vyjadril pri raňajkách nahlas. Mama si to všimla a spýtala sa ho. „Čo sa deje?“ On odpovedal: „Povedz, máš ma vôbec rada?“ Mama na to: „Ako si prišiel na takú otázku? Samozrejme, že ťa mám rada! Porozmýšľaj, čo všetko pre teba robím. Práve preto pracujem, aby si mal vlastnú izbu v peknom byte.“ Mama neporozumela, čo Petrovi chýbalo. Nebolo viac času porozprávať sa o tom. Ona musí do práce.

O niekoľko dní neskôr oznámil otec Petrovi, že na budúci víkend sa musí presťahovať k svojmu priateľovi Jožkovi. V novom byte budú tapetovať a pre neho tam nebude miesto. Peter sa na to teší. Jožkov otec ho priviezol autom. Aj Jožko je pri tom. Na ceste domov ich Jožkov otec hneď vezme na zmrzlinu. V byte u Jožka sa Peter najprv smie hrať so svojím priateľom, potom ich mama volá jesť. Prestrela stôl pre všetkých a všetci mali čas na spoločné jedlo. Potom ešte ostali sedieť a spolu sa zahráli. Jožkova mama berie svojho syna na kolená. Otec položí ruku na Petrovo plece. Takto sa cíti veľmi dobre. Popoludní si urobili spoločnú prechádzku. Aj pri večeri sú opäť všetci spolu. Večer prichádza Jožkova mama do detskej izby, aby povedala deťom rozprávku. Potom dostal Jožko bozk na dobrú noc a Petrovi priateľsky stisla ruku.

V nedeľu predpoludním sedia opäť spoločne pri raňajkách a idú spolu na svätú omšu. Na ceste domov sa rozprávajú o tom, čo počuli v kázni. Jožkovi rodičia im vysvetľujú všetko, čomu nerozumeli. Potom prichádza obed. Ten je na nedeli zvlášť pekný. Deti pomáhajú prestrieť stôl. Ozdobia ho kvetmi a sviečkami. Jožkov otec pustí platňu s tichou hudbou. Peter sa cíti šťastne. Cíti, aké je pekné spoločné stolovanie.

Popoludní prišli Petrovi rodičia. Chceli si ho opäť vyzdvihnúť. Doma sú s tapetovaním už hotoví, ale Peter nechce zrazu ísť s nimi. Chce radšej ostať s Jožkom. Sedí v kúte a plače. Tak s ním rozpráva jeho mama osamote. Tu si všimla, čo jej synovi chýba. V Jožkovej rodine zažil, ako rodičia ukazujú svoju lásku deťom, čo doma nepocítil, hoci jeho rodičia preňho tak veľa robili. Mama ho utešuje a sľubuje mu, že si preňho s otcom nájdu viac času. Po týchto slovách sa Peter upokojil a ide s rodičmi domov, ale predtým sa ešte poďakoval Jožkovej rodine.